

Οι πιθανότητες να περάσεις καλά σε επαγγελματικό ταξίδι εξαρτώνται από τρεις, μόνον, παραμέτρους. ▯ Αν προσπαθούσα να τις κατατάξω, η σειρά θα είχε ως εξής:

Στην κορφή η σύνθεση της παρέας, στο δεύτερο σκαλοπάτι το αντικείμενο της αποστολής, ενώ το χάλκινο μετάλλιο θα έπαιρνε ο τόπος προορισμού. Κι αν μην τεθεί το θέμα, ότι τα επαγγελματικά ταξίδια δεν γίνονται για να περνάς καλά, διότι είναι μια σαφώς κακόμοιρη άποψη.

Έχοντας μήνες τέσσερες να ταξιδέψω εκτός συνόρων, είχα τη χαρά να μοιραστώ μια αποστολή όπου όλα τα παραπάνω, έτυχε να λάβουν ιδιαιτέρως υψηλή βαθμολογία.

Τέλος πρώτης μέρας του Φλεβάρη, λίγο πριν το μεσονύκτιο, μετά από ένα γεμάτο πρόγραμμα και πέντε ώρες πτήσεων, μισή ντουζίνα Έλληνες σκαρφαλωμένοι στα σκαμπό του μπαρ ξενοδοχείου στο κέντρο της Βαλένθια, συζητούν, ανταλλάσσοντας απόψεις με βαθιά νοήματα. Θέματά τους, η ζωή, ο έρωας και ολίγον από αυτοκίνητο, ως συνήθως δηλαδή.

Περιβάλλον σκοτεινό, ήσυχο, μοναχικά άδειο, σχεδόν μελαγχολικό με κάποια φωτιζόμενα ράφια πλήρη από αλκοολούχες φυάλες, σε απόχρωση που παρέπεμπε σε άλλες δραστηριότητες. Κάποιοι παραγγέλνουν Gin & Tonic, παραδοσιακό εις τα ημεδαπά όσο και η Καραγκούνα, άλλοι βολεύονται με την πατροπαράδοτη βόντκα,

Μετά τις δέουσες παρεμβάσεις, την νεκρική ησυχία ήρθαν να διακόψουν κλασικές συνθέσεις με πηγή το κινητό συναδέλφου τινός, που συνδέθηκε στην στερεοφωνική εγκατάσταση. Η λέξη «κλασικές», μη σας πάει στον Χαλκιδέα Ν. Σκαλκώτα ή στα ορατόρια του Μίκη, διότι το μουσικό ταμπλό ξεκίνησε με τη φωνή της Ρίτας, και ένα δείγμα της δεύτερης φάσης της καλλιτεχνικής της ζωής. Δεν αναφέρομαι ούτε στην Hayworth, μήτε και πολύ περισσότερο, στην Pavoine. Από τα ηχεία ακουγόταν, εικάζω για πρώτη φορά εκεί, στο ξενοδοχείο της πρωτεύουσας της ανεξάρτητης Βαλενθιανικής κοινότητας το:

«Σώσε με...

Δώσ' μου να πιω το δηλητήριο

*θα `ναι η ζωή μου ένα μαρτύριο
τώρα που πια δε μ' αγαπάς»*

Μάλλον η πιο καλή στιγμή του Ν. Καβέλα ως στιχουργού και συνθέτη. Στην συνέχεια αναλαμβάνουν οι στίχοι του Σπύρου Γιατρά που με πίκρα άδει ο Διονυσίου, περί του ότι:
*«Της γυναίκας η καρδιά είναι μια άβυσσος
πότε κόλαση και πότε ο παράδεισος»*

Λίγο πιο πίσω μια αντίστοιχη παρέα Σουηδών, που κάποια στιγμή εμφανίστηκε διακριτικά, είναι χωμένη στους καναπέδες και υποχρεούται να ακούσει τους νταλκάδες του Στράτου ο οποίος συνεχίζει στο ίδιο περίπου μοτίβο, άδοντας το Υποκρίνεσαι:
*«Κι εγώ πεθαίνω κάθε μέρα λίγο λίγο
μα δεν έχω πια τη δύναμη να φύγω»*

Και άντε να εξηγήσεις σε Σκανδιναβό τι σημαίνει σεκλέτι, τι πάει να πεί αφιλότιμη, καθότι όπως σοφά έχει υπογραμμίσει ο Ηλίας Πετρόπουλος [ο έρωσ στερείται νίκης](#). Ο δε Ελληνικός λαϊκός έρωσ, είναι ένα σύμπαν ανεξερεύνητο, που κανένα Εντερπράιζ κανενός άλλου πολιτισμού δεν κατάφερε ποτέ να προσεγγίσει. Μια πραγματικότητα ανερμήνευτη δια τον μη έχοντα Ελληνική γνήσια λαϊκή κουλτούρα.

Το κακό μάλιστα, με τον λαϊκό έρωτα, είναι ότι χάνει στελέχη τα οποία προβιβάζονται, ή νομίζουν ότι προβιβάζονται εις την αστική τάξιν, το χειρότερο δε, ότι εκπρόσωποι της αστικής τάξεως, μετέρχονται δολίων μέσων και λόγων, προκειμένου να παρεισφρήσουν εις τους δαιδάλους της λαϊκής παιδείας εν γένει.

Υποθέτω δε, ότι όσοι ακόμα και ημεδαποί επιχειρήσαν να φθάσουν, αβρόχοις ποσίν, στον πυρήνα αυτής της υπόθεσης, κατασπαράσσοντας τα βράδια τους στο Stratos, εκεί στην Φιλελλήνων τη δεκαετία του '80, αλλά και αλλαχού, ολίγα εκατάφεραν. Το γράφω μετά λόγου γνώσεως, καθότι γνωρίζω και την χαρακτηριστικότετη περίπτωση νεαρής τότε και ευειδούς υπάρξεως, η οποία εβίωσεν απιστεύτους καταστάσεις.

Λίγο πριν τας 12, ο μπαρ τέντερ, ονόματι Χαβιέ, ευγενικά μας ανακοινώνει ότι το κατάστημα κλείνει, οπότε σέρνοντας τα νυκτερινά μας βήματα βγαίνουμε στην εσωτερική αυλή. Ήταν η ώρα για την μεταμεσονύκτια κουβέντα. Κάτι σαν ψυχοθεραπεία. Ξεκίνησε με καταθέσεις μαρτυριών και εξομολογήσεις, συνεχίσε με όνειρα, επιδιώξεις, και ολοκληρώθηκε με άλλα τινά σερβιρισμένα όλα με αρκετό σαρκασμό, σωστή δόση ιλαρότητας, ενώ ανάμεσα στα χάχανα, ήταν διακριτές κάποιες σταγόνες πικρής σοβαρότητας. Αυτό είναι κοκτέιλ, όχι τα τζιν & τόνικ, τα μοχίτα, οι μαργαρίτες και τα ρέστα, με εξαίρεση το screwdriver κι' όχι μόνον λόγω ονοματοδοσίας.

Η κατανυκτική συζήτηση έληξε έδοξα, από τον ήχο ενός σκοτεινού παραθύρου που άνοιξε και τότε, μια γυναικεία φωνή ακούστηκε να λέει με βαριά προφορά:

- «Σσουσσς πορ φαβόρ»

Μόλις ξανάκλεισε εκείνο το σκοτεινό παράθυρο, ήταν η ώρα να σβήσει το φως στο δικό μας μικρό φωτεινό παράθυρο.

Ήταν το τέλος ενός 24ωρου που είχε ξεκινήσει από τις 4 τα χαράματα, συνεχίστηκε σε μια νεφοσκεπή Ζυρίχη, ξετυλίχτηκε στα λουσμένα σε λαμπρό φως ορεινά της Βαλένθια και στο φιλόξενο χωριό Lepado Dos Aguas. Το ανοιξιάτικο απόγευμα, μας έπιασε στους κάμπους ανάμεσα στους πορτοκαλεώνες τα λιόδεντρα και τις ανθισμένες αμυγδαλιές, της Βαλενθιανικής κοινότητας, ενώ το βραδινό δείπνο έλαβε χώρα στο εστιατόριο Ricard Camarena, έναν χώρο απολύτως ευθυγραμμισμένο με το ευρύτερο πνεύμα της πόλης.

[Κίνηση στην Λεωφόρο 8 Φεβρουαρίου 2016](#)